

Hét csillagkép

1

Hát érted, Kedves, ezt az évszakot?
Nagyon hideg van, vagy csak mi fázunk?
hát ez a nyárvég? emlékszel, ilyen
korán még nem vonták be a zászlót.
Minden rendszertelen, vagy mindenben a rend
munkálja tán ellentmondásait?
Vagy csak mi látjuk így, és szívünkben a csend,
az ilyen felleges? Nem tudom, s te sem...

$$\frac{d}{dt} \left(\int_{\Omega(t)} u^k dx + \int_{\Gamma(t)} v^k dS \right) = - \int_{\Omega(t)} \nabla u^k \cdot \nabla \phi dx - \int_{\Gamma(t)} \nabla v^k \cdot \nabla \psi dS$$

A legbiztosabb most a töredék.
A végtelen csak a befejezetlen
dolgok sajátja. Hallgassunk! hiszen
szavak nélkül bolygok a szívedben.
Ó, mindent tudva élni! érted ezt?
Oly jól tudott vagy bennem, mint a fény,
s én, mint az ösztönök,
zihált és ismeretlen...

[illegible]

Ha kincseid érces szigorából
felszökne már a fájdalom,
s ami kincseimtől mindig visszarándul,
zokogva sikoltaná - tudom! -
Ó, bírj szeretni úgy, ahogy szeretlek,
bárkit! - miért igaz e félelem?

Most, aki a magaslaton él,
ködös völgyet sűröl szüntelen?
Azt hiszed, a léted csak te vagy,
senki sincs, aki megsokszorozza?
Ami önmagadnak megmarad,
megkeseredik magába rogyva.

4

Mert ismerlek, fekélyvel verten is
szeretned kell, s ha véresen
szó és fog együtt buggyan ajkamon,
s ha nem is jön hozzám már senki sem,
s ha én dobnálak el, mert megtagadni
a megismertet nem tudom.
Az ösztönnél is mélyebb kötelék
kötöz hozzád: az Értelem.

5

Ó, olyan ártatlan vagyok,
mint kisgyerek, ha sír;
tőlem félsz?

Magamat is megbüntetem.
Ha akarod, hát nem eszem három napig,
vagy folyót ússzak át?

Nem is tudom, mit tegyek, hogy meghallgass,
hogy téged végre visszaadjalak
magadnak,

talán sejtelmesebb, s áttetszőbb színekben,
de olyannak, amilyen
legmélységesebb zugaiban is,
hát nem hiszed, hogy tudlak, úgy
tudlak, ahogy a verselő a délutánt,

6

7

1965. nyarán / Bonyhádi Közgazdász, 1965 / 3 – 4

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)